Na cestě do Emauz

Původ materiálu
Drahomíra Dušková Havlíčková
Pořadí v lekci
40

Téma

Ježíš je s námi i na našich cestách, v modlitbě, při Večeři Páně.

Ježíš je s námi, i když ho nevidíme a nepoznáváme.

Cíl

- Děti uslyší, že Ježíš je s námi, nikdy nejsme sami. Jsme stále na cestě s Ježíšem.
- Děti se snaží odpovědět na otázky: „Kde je vzkříšený Kristus v našem světě?“ a „Co nám brání Ježíše poznat?“

Pro učitele

Biblický text: L 24,13–35

Výkladové poznámky

Specifika Lukášova evangelia

Stejně jako Ježíšovo narození, tak i jeho zjevování je u evangelisty Lukáše popsáno nejobsažněji. Lukáš připomíná, že setkání vzkříšeného Krista se neomezilo pouze na setkání s jeho nejužším učednickým kruhem, ale okruh svědků se začíná rozšiřovat. To je zrovna příklad našeho příběhu — nakonec je Kleofášovo svědectví potvrzeno učedníky — vždyť Petr se také setkal se vzkříšeným.

Postavy

„Emauzští učedníci“ nepatřili k nejužšímu kruhu Ježíšových učedníků, ani nepatřili k významným osobám širšího kruhu Ježíšových učedníků, o to zajímavější je, že se právě jim Ježíš zjevuje — je to náznak toho, že okruh svědků se nyní po Ježíšově smrti a vzkříšení začne rozšiřovat. Jednoho z nich známe jménem (Kleofáš), jméno druhého není uvedeno.

Vzkříšený Ježíš je jiný, než byl pozemský, může být najednou v Emauzích, pak zase v Jeruzalémě, i dnes může být s námi, na našich cestách.

„Jedenáctka“ učedníků: Jsou pohromadě v Jeruzalémě, asi na stejném místě, kde byli předtím, protože „emauzští učedníci“ vědí, kde je hledat.

Místo

Vše se odehrálo v **Jeruzalémě** — ukřižování Ježíše, hrob, poté prázdný hrob.

Emauzy: Těžko říci, kde byly, ale víme, jak daleko byly od Jeruzaléma (uvádí se 60 stadií, což je asi 11,5 km). Možná to bylo bydliště dvou učedníků, vraceli se z Jeruzaléma plni zármutku domů. Josephus Flavius v Židovské válce píše, že Římané srovnali Emauzy se zemí v odvetu za partyzánský přepad, muže zavraždili a ženy odvlekli.

Cesta z Jeruzaléma do Emauz cesta trvala „asi tři hodiny cesty“ (verš 13). Jeruzalém leží na kopci, takže cesta do Emauz byla z kopce dolů, zatímco zpátky do Jeruzaléma stoupali. Tato cesta byla především „cestou pryč z Jeruzaléma, „z místa činu“ a vyznačuje se smutkem, pochybnostmi a beznadějí. Zatímco cesta zpátky je už ve znamení radosti, naděje a úkolu.

Časový údaj

„Téhož dne…“ — prvního dne týdne.

„Zůstaň s námi, **vždyť už je k večeru** a den se schyluje“ — večer, čas večeře, den se schyluje.

Rozhovor

Ježíš: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ — Ježíš se k učedníkům na cestě přidal, začali spolu mluvit, už to není rozhovor o něm, ale s ním. Ježíši nejde o fakta — co se tam vlastně stalo, ale chce slyšet, jak tomu ti dva učedníci rozumí, jestli v těch velikonočních událostech učedníci vidí nějaký smysl.

Kleofáš: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam stalo!“ — otázka mesiášské naděje hýbala skoro každým člověkem, jen Ježíš neví — učedníci potřebovali v tuto chvíli někoho, komu by se mohli svěřit, kdo jim naslouchá, kdo je blízko a přece trochu cizí, tuto roli na sebe v tuto chvíli Ježíš bere:

Ježíš: „A co to bylo?“

Oni: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný skutkem i slovem před Bohem i před lidmi“ — o Ježíši mluví jako o Proroku, oni ho pokládali za proroka — za muže, který vyřizuje Boží vůli, tuto „christologii Proroka“ Lukáš dobře znal (viz L 7,11–17).

„Naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to třetí den, co se to stalo…“ Zde se dozvídáme, jak tomu všemu ti dva učedníci rozumí — jsou zklamaní, čekali, že Ježíš Prorok mocný skutkem i slovem zachrání Izrael, vykoupí ho z otroctví, ale to se očividně nestalo. Je to odpověď církve na cestě „pryč od Jeruzaléma“, odpověď církve pochybující.

Ježíš: „Jak jste nechápaví a těžkopádní (doslova „pomalého srdce“), že nemůžete uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“ — nejedná se o nadávku, i když je to ostrá prorocká výtka, postihuje rozpoložení jejich víry, která je opravdu malá a omezená — trpící Mesiáš byl pro židy nemyslitelný. Učedníci nepochopili, proč Ježíšova cesta vzala takový konec, zkušenosti proroků by jim to bývaly mohly ukázat.

Následuje:

1. **Výklad Písma** — od Mojžíše a všech proroků — Ježíš učedníky odkazuje ke starozákonní zvěsti, protože právě ta umožňuje rozpoznat pravou povahu a význam Ježíšova vzkříšení. „A tak je zmrtvýchvstání také výzvou k rozpomínání; jistota totiž vyrůstá pouze z kořenů rozpomínání.“ (Ingo Baldermann: *Úvod do biblické didaktiky*)
2. **Lámání chleba** — při večeři u nich doma se host stává hostitelem, právě při lámání chleba ho učedníci poznají, spadnou jim jejich šupiny z očí, prožívají totéž co kdysi při nasycení zástupů (L 9,16) a při poslední společné večeři před jeho ukřižováním, kdy Ježíš také „vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.“ V tu chvíli se „srdce pomalá“ rozhoří vírou. Při Večeři Páně je možné prožít přítomnost vzkříšeného Ježíše.
3. **Ježíš zmizel jejich zrakům** — Ježíš zmizel v určitou chvíli, neodešel předčasně, ani nesetrval příliš dlouho, „nevybavoval se“ s učedníky v přátelském rozhovoru, odešel ve chvíli, kdy konečně prohlédli a poznali vzkříšeného Ježíše.
4. **Návrat učedníků do Jeruzaléma** — jejich víra je obnovena, hoří jim srdce, v tom můžeme vidět znamení Ducha svatého, vrací se zpátky do Jeruzaléma, ke společenství ostatních, zpátky k opuštěné tradici Písem. Ježíš sice zmizel jejich zrakům, ale jim zůstala víra v jeho zvláštní přítomnost a oni v síle této víry a radosti ze setkání se vzkříšeným Kristem se vydávají na další cestu v naprosto jiném rozpoložení.

Úskalí

Děti může napadnout otázka: „Jak je možné, že učedníci Ježíše nepoznali?“ Připravte si odpověď, abyste se do toho nezamotali a nelíčili jim to jako nějaké science fiction, že byl chvíli

neviditelný, pak zas viditelný, vlastně duch, není to příběh o strašidlu Ježíši atd.

Příběh zdůrazňuje, že učedníci jsou slepí, jejich oči jako by byly „drženy“, něco jim brání vidět — jejich strach, smutek, zahleděnost na svoje problémy, jsou osloveni (srdce jim hoří), když jim Ježíš vykládá Písma a prohlédnou až ve chvíli, kdy Ježíš láme chléb a dává jim. Ale i v tu chvíli nemají Ježíše ve své moci, mizí jejich zrakům — dostali sílu, víru a teď je to na nich.

Odkazy

Baldermann, Ingo: *Úvod do biblické didaktiky.* Jihlava: Mlýn 2014

Pokorný, Petr: *Vznešený Teofile, teologie Lukášova evangelia a Skutků.* Třebenice: Mlýn 1998

Odkazy na starší přípravky a další pracovní materiály najdete pod textem úlohy.

Pro děti

Předškoláci

S kým je vám dobře? Když je vám smutno, kdo vás umí potěšit? A když někdo pláče, co uděláte? Pohladíte ho, přinesete mu oblíbenou hračku, podáte mu dudlík nebo bonbon nebo se ho zeptáte: „Co se ti stalo? Proč pláčeš?“

Dva učedníci jsou na cestě do vesnice Emauzy. Oba jsou moc smutní. Pláčou. Ztratili svého nejlepšího přítele. Vkládali do něho velké naděje. Věřili, že je Mesiáš, Zachránce pro všechny. A teď je mrtvý. Ukřižovali ho. Vůbec tomu nerozumí. Kvůli němu všechno opustili, svojí vesničku Emauzy, svoje rodiče, kamarády, svoje oblíbená zvířátka. Co se teď stane? Mluví o tom všem spolu, vzpomínají na svého přítele Ježíše a jsou stále smutnější. Jaký je to dnes pro ně ošklivý den!

V tom k nim někdo přichází. Má na sobě bílý plášť. Kdopak by to asi mohl být? Je to Ježíš. Ale učedníci ho nepoznali, měli oči plné slz. Ježíš jde s nimi a ptá se jich, proč jsou tak smutní? Co se jim stalo? A učedníci mu všechno vypráví, jak měli Ježíše rádi, rádi ho poslouchali, uměl mluvit hezky o Bohu, každému rozuměl, byli s ním šťastní. Ježíš je poslouchal. A jim bylo najednou dobře, poprvé po dlouhé době, skoro jako tehdy, když žil ještě Ježíš. Je to fajn, když nám někdo naslouchá a zajímá se o nás. Ježíš jim taky vykládal Bibli. Ale oni ho stále ještě nepoznali, jako kdyby měly na očích nějaké šupiny, které jim bránily Ježíše poznat.

Dorazili do vesničky Emauzy. Cesta jim s tím cizincem docela rychle uběhla. Bylo jim s ním dobře *(jako vám je dobře… inspirováno tím, co děti říkaly na začátku)*.

Ježíš chtěl jít dál, ale učedníci ho prosili: „Zůstaň s námi, nechoď nikam, už je večer.“ Přemlouvali ho: „Den končí a my nechceme být sami, buď tu s námi, prosím.“

Pozvali ho k sobě domů a on se nechal přemluvit a zůstal s nimi. Sedli si ke stolu. Ježíš vzal chleba, poděkoval za něj Pánu Bohu, rozlomil ho a dával učedníkům.

A v tom ho poznali a radostně vykřikli: „Vždyť to je Ježíš! Jak je možné, že jsme ho nepoznali. Byli jsme úplně slepí! Ježíš žije! Je s námi, na našich cestách, u našeho stolu. Hurá! Haleluja!“ Najednou se zarazili, protože Ježíš už tu nebyl, ale nebyli z toho už smutní. Věděli, že Ježíš je s nimi v jejich srdci. Když mu věří, je s nimi. Nemusí se ničeho bát.

I s námi je Ježíš. Má nás rád. Nikdy nejsi sám, protože Ježíš je stále s tebou.

Někdy když nám je smutno, je tma a jsme sami v postýlce nebo se bojíme jít do nové školky nebo se bojíme na školce v přírodě, můžeme se modlit a v modlitbě si s Ježíšem povídat. A můžeme si taky zpívat takovou prosbu, modlitbu: „Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá, zůstaň s námi, den se nachýlil, zůstaň s námi, už se připozdívá, zůstaň s námi, když ubývá sil…“ Amen.

Zazpívejte píseň *Zůstaň s námi* (SV 401).

Aktivita

Můžete si namalovat na velký papír nebo látku cestu a napsat tam velkými písmeny Ježíšův vzkaz, když se loučil se svými učedníky, slyšeli jsme ho minulou nedělku: „A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.“ A na tu cestu děti mohou obtisknout své nohy pomalované prstovými barvami. Jsme na cestě s Ježíšem a on je stále s námi, i když ho třeba ani nepoznáme nebo si to neuvědomujeme. Do šlápoty mohou děti napsat své jméno, nebo kam by chtěli dojít nebo jet třeba o prázdninách.

Hra na poznávání

Nejprve rozhovor: Můžeme si s dětmi povídat, podle čeho druhého poznáme — třeba když je šero nebo tma. Můžeme využít pohádku o neposlušných kůzlátkách — podle čeho poznali maminku? A pak se vrátíme k dnešnímu příběhu — podle čeho poznali učedníci Ježíše?

Potom hra: Děti se schovají za velkou látku, ve které jsou dva otvory, jedno z dětí zůstane před látkou a jedno dítě vystrčí své ruce. Podle čeho ho poznáš? Podle rukou? Pokud to nejde — dítě promluví nebo se zasměje. Už ho poznáš? Když se to nepodaří, může říci nakonec své jméno.

Pomůcky: Velký papír nebo látka, prstové barvy, štětce, fixy.

Mladší školní děti

Na papír si z jedné strany namalujte smutný obličej a na druhou stranu veselý, radostný obličej. Nejprve ukažte dětem smutný obličej — jak se ten člověk asi cítí? Co se mohlo stát, že je tak smutný? Proč býváte vy smutní?

Potom otočte papír a ukažte veselý obličej — jak se ten člověk asi cítí teď? Co se mohlo stát, že je najednou veselý? Co vás potěší? Jaká slova? Jaké činy?

Pozvu vás dnes na cestu. Ta cesta vede z kopce dolů — z Jeruzaléma do vesničky Emauz. A po té cestě jdou dva smutní lidé, dva muži, Ježíšovi přátelé. Odešli z Jeruzaléma, ani se pořádně nerozloučili. Celé to bylo jako zlý sen, už to v Jeruzalémě nemohli vydržet, Ježíše ukřižovali a jim zbyly jen oči pro pláč. Raději se vrátí domů. Do Emauz. Cesta jim moc rychle neubíhala. Kdybychom se na ně dívali zdálky, asi bychom viděli dvě postavy, zachumlané do svých plášťů, shrbené, smutné. Ztratili smysl života, jsou zmatení, nerozumí tomu, co se stalo…

„Všechno je pryč," naříká Kleofáš. „Teď jsme zase úplně sami."

„Máš pravdu," souhlasil jeho přítel. „Co teď asi budem dělat? Všechno vypadalo tak nadějně…"

Ti dva muži žili poklidným životem ve vesnici Emauzy a jednoho dne se dozvěděli o Ježíši. Lidé říkali, že je to prorok, mocný slovem i skutkem, před Bohem i před lidmi. A když ho poprvé poznali, museli uznat, že lidi měli tentokrát pravdu. Když Ježíš mluvil o Bohu, cítili, že mluví pravdu, že Boha opravdu zná. Když mluvil s lidmi, mluvil k jejich srdci, nikoho neodsuzoval, všechny přijímal. Mnohé uzdravil, mnohým pomohl. Pomalu začínali věřit, že Ježíš je Mesiáš, že přišel zachránit Izrael, vysvobodit. Jenže pak ho zatkli, odsoudili a ukřižovali. Prostě konec. Teď jsou na všechno zase sami.

Ježíš už tu s nimi není.

A když si tak naříkali, najednou se k nim připojil nějaký pocestný. Ani je to nepřekvapilo, lidé byli pořád na cestách. Vypadalo to, že ten muž má stejnou cestu jako oni, a tak šli ve třech. Vůbec toho člověka vlastně nevnímali. Pořád mysleli na to, co zažili v uplynulých třech dnech, na to, že Ježíš je mrtev. A tak si ani nevšimli, kdo to s nimi kráčí, nevšimli si, že ten, kdo byl mrtev, žije a přidal se k nim na jejich cestě.

Zeptal se jich: „O čem to spolu rozmlouváte?"

Učedníci toho všeho byli plní, divili se, že pocestný neví, co se v těch dnech v Jeruzalémě odehrálo a tak mu vyprávěli o tom, jak doufali, že Ježíš povede celý Izrael, tak jako Mojžíš kdysi vedl jejich praotce z egyptského otroctví. Oni doufali ve vysvobození, v záchranu a věřili, že Ježíš má tu moc je zachránit.

Jenže už je to třetí den, co ho ukřižovali a nic se neděje, žádná naděje, prostě konec. Ničemu už nevěří. Ani novinkám, s kterými dnes ráno přišly ženy od Ježíšova hrobu, prý tam není jeho tělo, jen anděl mluvil cosi o tom, že nemají hledat živého mezi mrtvými, že byl snad vzkříšen. I učedník Petr si to šel ověřit a také nenašel Ježíšovo tělo. Ale to ještě nic neznamená, protože samotného Ježíše nikdo neviděl.

Nikdo? Vždyť oni mají tu čest mluvit se vzkříšeným Ježíšem, jenže jsou slepí, nevěří, že by se něco takového mohlo stát, že by ho Bůh mohl vzkřísit, že by Bůh měl takovou moc.

Ten zvláštní pocestný se jen podivil jejich malé víře: „Jak jste nechápaví, tak natvrdlí, že nemůžete uvěřit všemu, co mluvili proroci! Ten Mesiáš, váš zachránce, v kterého jste tolik doufali, musel trpět, aby se ukázala veliká Boží moc, která je silnější než smrt. Vždyť o tom už dávno proroci mluvili. Tolikrát Bůh zachránil svůj lid! Proč by nemohl tedy teď vzbudit k životu Ježíše a vám dát naději?“

Učedníci najednou cítili, že jejich srdce zahalené smutkem a pochybnostmi začíná trochu ožívat. Jako by se do nich vracel život, víra, teplo, naděje.

Tak dobře jim bylo s tím cizincem. Skoro tak dobře jako s Ježíšem, který v nich mnohokrát vzbudil víru a naději. Ani si skoro nevšimli, že už jsou u Emauz, tak byli zaujati hovorem. Zdálo se, že jejich společník chce jít dál, ale učedníci ho prosili: „Zůstaň s námi, nechoď nikam, už je večer.“ Přemlouvali ho: „Den končí a my nechceme být sami, buď tu s námi, prosíme.“

Pozvali ho k sobě domů a on se nechal přemluvit a zůstal s nimi. Sedli si ke stolu. Ježíš vzal chleba, poděkoval za něj Pánu Bohu, rozlomil ho a dával učedníkům. Vlastně to nebylo nic zvláštního, ale oni si při tom vzpomněli na Ježíše, přesně tak to on dělával.

A v tom ho učedníci poznali a radostně vykřikli: „Vždyť to je Ježíš! Jak je možné, že jsme ho nepoznali? Jak jsme mohli být tak slepí, vždyť nám srdce hořelo, když nám cestou vykládal slova dávných proroků! Ježíš žije! Je s námi, na našich cestách, u našeho stolu. Hurá! Haleluja!“

Najednou se zarazili, protože Ježíš už tu nebyl, ale nebyli z toho už smutní. Věděli, že Ježíš je s nimi v jejich srdci. Když mu věří, je s nimi. Nemusí se ničeho bát. Teď už nepochybovali o tom, co ráno prožily u prázdného hrobu ženy. Sami právě prožili setkání s živým Ježíšem.

Ti dva pochopili, že není důvod utíkat a zůstávat v Emauz. Pochopili, že Ježíš je s nimi tam, kde se spolu lidé sejdou a čekají na něho. A tak se vydali zase zpátky do Jeruzaléma. Ještě teď v noci utíkají, aby o tom vyprávěli ostatním. Stali se z nich svědkové. Kdybychom je viděli zdálky, viděli bychom dvě veselé postavičky, které hopsají a nadšeně poskakují, horlivě si něco vyprávějí, gestikulují. Svědčili o tom, že Ježíš je s námi, i když ho nevidíme a nepoznáváme. Že

jde s námi, i když máme zrovna pocit, že jsme na všechno sami.

A teprve zpětně si třeba řekneme: „No jasně, v tuhle chvíli tam se mnou někdo byl, kdo mě nesl, kdo mě podpíral, kdo mi dával sílu a odvahu a taky naději, můj tichý společník Ježíš.“

Vyprávění příběhu s biblickými postavičkami

Pokud příběh vyprávíte s biblickými postavičkami, udělejte kruh z látky, do horní části kruhu umístěte kámen — symbolizující hrob, vedle může být i stůl a u něho ostatní učedníci, směrem doleva po kruhu jdou dva muži. Vy sami nebo děti, poté co řeknou, jak se ti dva asi cítili, můžete ukázat jejich držení těla, mohou být zahaleni do černé látky apod., jak budete vyprávět, připojí se k nim postava Ježíše a jde s nimi. V dolní části kruhu umístěte kámen nebo stůl, na něj kousek chleba, případně kuličku vína a svíčku, ti tři poutníci si sednou kolem stolu, pak Ježíš zmizí a ti dva učedníci se vydávají zpátky k Jeruzalému, k ostatním učedníkům, už nemají na sobě černé látky. Poté, co děti řeknou, jak se ti dva cítili na cestě zpět do Jeruzaléma, mohou ukázat držení těla těch dvou radostných učedníků.

Pomůcky: Papír, tužky, při používání biblických postaviček — kulička vína, kousek chleba, šátky, svíčka.

Starší školní děti

- Přečtěte si příběh jako divadelní hru nebo ji zkuste nacvičit.
- Píseň *Zůstaň s námi, Pane* — povídejte si o písni vzhledem k příběhu z L 24.
- Přečtěte si příběh z Bible.

Otázky pro děti

Kde byl vzkříšený Ježíš v příběhu? Kde mohli učedníci zažít jeho přítomnost? (Ježíš byl s učedníky na jejich cestě, v jejich smutku, bolesti, zažili jeho přítomnost právě v jeho blízkosti, mohli si s ním povídat, svěřit se mu, při výkladu Písma — to poznali až zpětně. Někdy si, až zpětně uvědomíme, že v určitých chvílích našeho života byl s námi Bůh. Učedníci poznali Ježíše při lámání chleba, při tom, co už s ním kdysi zažili, při společenství u stolu.)

Kde je vzkříšený Ježíše v našem světě? Kde můžeme zažívat jeho přítomnost? (Náš život někdy připomíná hru na stopovanou — někdo před námi šel a nechal na stromě fáborek nebo na zemi z klacků šipku, připravil úkol, překvapení nebo nějakou odměnu. Chodíme světem, a když se dobře díváme, nacházíme kolem sebe Boží stopy, různé úkoly, které pro nás Pán Bůh nachystal i překvapení. Ta cesta sice občas vede všelijakým trním a roklinami, ale cítíme, že na ní nejsme sami. Někdo už šel před námi, dokonce na sebe vzal náš kříž a zůstává

s námi, i když se stmívá a ubývá sil. Ježíšovu přítomnost můžeme zažívat také při Večeři Páně, při pomoci, v nemoci, v radosti a vděčnosti atd.)

Gagarin a kardinál (příběh na závěr)

Gagarinovi nepomohl ani let do vesmíru, vždyť když se vrátil, prohlásil: „Boha jsem tam neviděl.“

Na to ovšem jeden z kardinálů prý reagoval: „Zvláštní. Já ho přece viděl. Viděl jsem ho ve skutcích milosrdenství, viděl jsem ho ve svědectví pravdě, viděl jsem ho v proměnách lidských srdcí, viděl jsem ho ve vysluhování večeře Páně…“

S šupinami na očích takové jemnosti Boží přítomnosti člověk nevidí.

Rozhovor o tom, co nám brání Ježíše poznat a co nám brání druhého lépe poznat?

Co nám brání Ježíše poznat? (*Šupiny: šupiny lhostejnosti, šupiny hněvu a naštvanosti, šupiny zahleděnosti do sebe, šupiny svéhlavosti a hrdosti, šupiny pochybnosti aj.)* Co nám brání pochopit druhého, porozumět mu, lépe ho poznat? (*Šupiny: šupiny předsudků, šupiny nejistoty, ohrožení, šupiny závisti a žárlivosti, šupiny studu, pocitů méněcennosti aj.)*

Požehnání

Hospodin je před námi a vede nás,

Je za námi a pohání nás,

Je pod námi a nese nás,

Je nad námi a žehná nám,

Je kolem nás a chrání nás.

Pomůcky: Bible, zpěvník, případně flipchart nebo velký papír na zaznamenání odpovědí.

Přesah

Je možné využít parafrázi písně *Šly zrána ke hrobu* (Sv 324):

Šli večer do Emauz sami dva učedníci

Ježíše pohřbili a měli smutek v líci.

Tu se k nim připojil neznámý cestující

Ptá se jich co a jak, proč máte smutek v líci?

Prý už jim zbývá jen takhle se světem toulat

Rozprávět, vzpomínat, zbytky příběhů žmoulat.

Království nebeské už pro nás nekoná se

Takhle jsme dosnili ten krásný sen o spáse.

Poutník jim vypráví biblickou dějepravu

Mojžíše, proroky předkládá jako stravu.

Pro srdce kamenné, pro duši vyčerpanou

A ti dva koukají, oči jim jenom planou.

Když se pak setmělo, pozvou ho: Zůstaň s námi,

Pojď ještě vyprávět. Nechcem večeřet sami.

Poutník od nich chléb vzal, rozlámal, pohostil je

A ti dva koukají, vždyť s námi Vzkříšený je!

Takhle dál potkával přátele opuštěné

U stolu kázal jim, sliboval nespatřené

Čtyřicet dní s nimi probíral jejich smutky,

A tak je připravil na nové Boží skutky.

Když však byl od nich vzat, v oblaku Božím ukryt

Zas hledí strnule, kam se teď máme podít?

Dva muži ptají se (šat sněhobílý měli):

Muži galilejští, uletěly vám včely?

Těšte se především, že příběh pokračuje

Na Ducha čekejte, co víru obživuje

Dál evangelium světem teď půjde s vámi

Dál bude pracovat, nezůstali jste sami.

Liturgie

Biblický text k zapamatování

Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje. (L 24,29)

Rituál

Pro lukášovské příběhy se bude hodit zpracování refrénu písně *Má duše Boha velebí*. Můžete ho buď recitovat nebo zpívat.

Solo: Má duše Boha velebí

Všichni: chválu vzdává

Solo: Pánem je nejen na nebi

Všichni: Buď mu sláva!

Okénko do bohoslužeb

Před stolem Páně stojí stůl, u něho tři židle, na stole chleba, karafa s vínem (vodou) a pohárky. Kdo seděl u toho stolu a co se vlastně stalo, si budete děti povídat na nedělce.

Pokud máte ve sboru postavičky, je možné udělat cestu ze šátku na zemi před stolem Páně nebo na jiném obvyklém místě.

Modlitba

Pane, daruj nám radost. Ať tvoje vzkříšení prosvítí naše dny. Ať nezapomeneme, že jdeš s námi po cestě, že se nás ptáš, co se s námi děje, že slyšíš naše odpovědi. Zůstaň s námi i tehdy, když se bude stmívat. Amen.

Kam dále

Svoboda, Ludvík: Emauzy. (divadlo)

Coufal, Jaroslav: Zjevení na cestě do Emauz. (katechetická příprava z cyklu Poz…

Ridzoňová, Lenka: Dál přece nejdeme sami. (úvodní kapitola cyklu Dál přece nejd…

Odkaz na píseň

Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá

Dál, přece nejdete sami

Někdo mně vede za ruku (SV210)

Cílová skupina

Předškolní

Mladší školní

Starší školní

Katechetické cykly

Dál přece nejdeme sami III (S Markem + S Matoušem a Lukášem)

Biblický odkaz (kat)

Lukáš 24,13–35